

βρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν. Συνασσ. Φάρασ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Νικόπ. Οἶν. κ.ά.) Τσακων. : Ἐκαμα ἔς τὸν ἀφαλὸ (ἐπόνεσα) Σάμ. Ἀπὸ τὸν ἀφαλὸ σταυρώνεται ὁ ἀνθρώπος (διαμορφοῦται τὸ ἔμβρυον) Νάξ. (Κορων.) Ἀπ' τοῦ στήθους ὡς τοῦ νιφαλὸ Θράκ. (Μάλγαρ.) (Ἡ φώκια) ἀπὸ τὸν ἀφαλὸ καὶ ἄνω εἶναι ἡ ἐμορφότερη γυναῖκα, ἀπὸ τὸν ἀφαλὸ καὶ κάτω εἶναι τὸ φοβερώτερον ψάρι ΝΠολίτ. Παραδ. 310 Ἐβγα, ψύλλ', ἀπὸ τ' ἀπτί, πηγαινέ ἔς τὸν ὄφαλο (ἐξ ἐπιδ.) Κρήτ. || Φρ. Λύνεται - πέφτει ὁ ἀφαλὸς (ἐπὶ στομαχικῆς ἢ γαστρικῆς παθήσεως ἀποδιδομένης εἰς πτώσιν τοῦ ὀμφαλοῦ) κοιν. Ὁ νεφαλὸς τ' ἐνέμπασεν (ἔπεσε) Οἶν. Βάνω - γυρίζω - σηκώνω - τρίζω τὸν ἀφαλὸ (ἐπὶ ἐνεργείας τινὸς πρὸς θεραπείαν τῆς ἀνωτέρω παθήσεως). Τοῦ ἄλυσσας τὸν ἀφαλὸ ἔς τὸ ξύλο (τὸν ἔδειρα πολύ). Λύθηκε ὁ ἀφαλὸς μου ἀπὸ τὸ φόβο (ἐφοβήθηκα πολύ). Λύθηκε ὁ ἀφαλὸς μου ἀπὸ τὰ γέλια (ἐγέλασα πολύ) σύνθηθ. Λύθη'κι ἀγαφαλὸς τ' ἀπ' τοῦ μινθός Σουφλ. Λύθη'κι οὐ ἀφαλὸς τ' ἀπ' τῇ δ'λεῖα (ἐγένεε κατάκοπος) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τῶφυγιν οὐ νουφαλὸς (ἐτρώμαξε) Μακεδ. (Βλάστ.) Θὰ βγῇ π' τὸν ἀφαλὸ (ἐπὶ φαρμάκῳ ὑπὲρ τὸ μέτρον) Εὐβ. (Στρώπον.) Περπατεῖ μετὰ τὸ κανκί ἔς τὸν ἀφαλὸ (εἶναι φιλάσθενος. Ἰδ. ΝΠολίτ. Παραοιμ. 2, 663) Ἡπ. Σουράει ὁ ἀφαλὸς του (μωρολογεῖ) Πελοπ. (Μεσσ.) Βάλ' του λάδι ἔς τὸν ἀφαλὸ (τιμώρησέ τον αὐστηρά) Πελοπ. (Λακων.) Πιάσαν τσ' ἀφαλοῖ δουν (ἐτρώμαξαν) Λέσβ. (Ἀγιάσ.) || Αἰνίγμ.

Δυὸ ἀδέρφια ἀνταμωμένα | μετὰ τὸν ἀφαλὸ δεμένα
(ἡ ψαλὶς) Ἡπ.

Στὸν ἀφαλὸ σου σιέκομαι, δὴ ἀρῶπα σου λογιάζω
(τὸ φρέαρ) Α.Ρουμ. (Σωζόπ.) 2) Ὁ ὀμφάλιος λῶρος κοιν. καὶ Τσακων. : Ὁ γαστρός - ἡ μαμμή ἔκοψε τὸν ἀφαλὸ τοῦ παιδιοῦ κοιν. Ἀ μαννὴ ἐκόβε τὸν ἀπαλὸ Τσακων. || Φρ. Φαίνεται σὰ νὰ τοῦ κόψαν τώρα τὸν ἀφαλὸ (ἐπὶ ἀνθρώπου παιδαριώδους) Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Σοῦ φαίνεται πῶς ἐκεῖ τῆς κόψανε τὸν ἀφαλὸ (ἐπὶ ἀνθρώπου συχνάζοντος εἰς τινα τόπον) Πελοπ. (Μάν.) Τὸν ἀφαλὸ σ' ῥίξαν αὐτοῦ; (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λέσβ. Ἐκεῖ ἔπεσε ὁ ἀφαλὸς του (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Θράκ. 3) Τὸ κέντρον σώματός τινος ἢ τόπου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. Θήρ. Θράκ. (Τσακίλ.) Πελοπ. (Κορινθ. Λάστ.) κ.ά. : Ὁ ἀφαλὸς τοῦ ἀλωνιοῦ Κορινθ. Χωρεῦγει ἔς τὸν ἀφαλὸ (εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἐλικοειδοῦς κύκλου) Θήρ. Εἶναι ἀπουμέσα ἀπ' τοῦ νουφαλὸ ἀπ' τ' Λάρ'σα Θεσσ. || Φρ. Εἶναι ἀπ' τὸν ἀφαλὸ τοῦ Κάστρου (ἐπὶ κομπάζοντος διὰ τὴν καταγωγὴν του) Ἡπ. Δὲ σ' ἔφεραν ἀπ' τ' Πόλ'ς τὸν ἀφαλὸ (πρὸς κομπάζοντα διὰ τὴν καταγωγὴν του) Τσακίλ. β) Ὁ εἰς τὸ κέντρον σώματός τινος προσηρμοσμένος ἢ ἐξέχων ἄξων ἢ ὁπὴ πρὸς εἰσοδοχὴν ἄξωνος, ἰδίᾳ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν τεχνιτῶν πολλαχ. : Ὁ ἀφαλὸς τῆς ῥόδου πολλαχ. Ὁ ἀφαλὸς τοῦ ἀμαξιοῦ (ὁ μεσαῖος ἥλος τῆς βάσεως τῆς ἀμάξης) Θράκ. (Σιρέντζ. κ.ά.) Ὁ ἀπαλὸ τὰ κλειδωγία (ἢ εἰς τὸ κέντρον τῆς ὁπῆς τῆς κλειδωνίας ἐξοχή ἢ ὁποῖα εἰσέρχεται εἰς τὴν ὁπὴν τοῦ κλειδίου) Τσακων. Οὐ ἀφαλὸς τ' ψαλ'διοῦ (ὁ ἄξων περὶ τὸν ὁποῖον στρέφονται τὰ σκέλη τῆς ψαλίδος) Λέσβ. Σάμ. Οὐ ἀφαλὸς τ' μ'λόπιτρας (ἢ εἰς τὸ κέντρον τῆς κάτω ἐπιφανείας τοῦ ἄνω μυολίθου κοιλότης) Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

γ) Ζῶον τοποθετούμενον εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἀλωνίου Ρόδ. (Μεσαναγρ.) δ) Κανδηλήθρα Ἡπ. — ΧΧρηστοβασ. Ξενιτ. 30 : Ἐβγαλε ἀπὸ ἓνα ξύλινο κοντὶ καινούργιο ἀφαλὸ, πέρασε τὸ φινίλι ἔς τὸν ἀφαλὸ, ἔρριξε ἔς τὴν καντήλα λάδι ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. ε) Συστροφὴ θαλασσίου ρεύματος, δίνη Εὐβ. (Χαλκ.) Θράκ. (Βιζ.) Μύκ. ς) Πυθμὴν νεροτριβὴς Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Τὰ σκ'τιὰ ἄμα τὰ βαρῇ

τοῦ νιρὸ πᾶνι ὡς τὸν ἀφαλὸ. 4) Τὸ κάλλιστον, τὸ σπουδαιότατον μέρος, ἰδίᾳ πρὸς χαρακτηρισμὸν γονίμου ἀγροῦ μετὰ τοῦ προσδιορισμοῦ γῆς ἢ ἀνευ αὐτοῦ Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κάρυστ.) Ἡπ. Θράκ. (Περίστασ.) Πελοπ. (Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Αὐτοῦνο τὸ χωράφι εἶναι ἀφαλὸς τῆς γῆς Αὐλωνάρ. Χωράφι ἀφαλὸς Κάρυστ. Λακων. Ἀφαλὸς ἦταν τοῦ χωράφ' π' πούλ'σις Αἰτωλ. Ἐχου οὐλα τὰ χτήματά μ' μέσ' ἔς τὸν ἀφαλὸ (τὸ εὐφορώτερον μέρος τοῦ κάμπου) αὐτόθ. Τὸ χωριὸ μας ἦταν ἀφαλὸς τῆς γῆς Περίστασ.

Πβ. ἀφάλι.

ἀφαλοσίδερο τό, Πελοπ. (Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφάλι καὶ σίδερο.

Ὁ εἰς τὸ κέντρον τοῦ κάτω μυολίθου σιδηροῦς ἄξων περὶ τὸν ὁποῖον στρέφεται ὁ ἄνω λίθος. Συνών. ἀφάλι 5 γ, σιδεράφαλο.

ἀφαλούδι τό, ἐνιαχ. ἀφ-φαλοῦν Κύπρ. ἀφαλούγι Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ.ά.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφάλι διὰ τῆς καταλ. - οὐδι.

1) Ὁ ὀμφάλιος θωπευτικῶς Κύπρ. : Ἄσμ.

Μάννα μου, ἔς τ' ἀφ-φαλοῦν σου ἔδ-δει χρυσὴν μαλ-λούαν τθαῖ ἀχτυπᾷ σου τρεῖς γυροὺς τῶ ἀκόμα ῥέπ' ἀγκῶναν.

2) Εἶδος μικροῦ κοχλίου Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ.ά.)

Πβ. ἀφάλι 10.

ἀφαλωτὸς ἐπιθ. Πελοπ. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ὀμφαλωτός.

Κοῖλος ὡς ὀμφαλός : Ἄσμ.

Στὴ σκούρα τὴν ἀφαλωτὴ | χωσία ἦτανε ἄροστὰ,
τοῦ δώκασι μὲ δουφεκτά, | τοῦ φασι πλάτες καὶ νεφρά
Μάν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπον Ἀφ-φαλωτὴ Χίος.

ἀφαμίζω Πελοπ. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. Δωρ. ἐπιθ. ἀφάμος. Ὅτι ἡ λ. παλαιὰ μαρτυρεῖ ὁ Ἡσύχιος, παρ' ᾧ «ἀφημοὶ ἀνώνυμοι, ἀκλεεῖς» καὶ «ἀφημιζέσθαι ἀθεριζέσθαι».

Κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὴν καλὴν του φήμην, δυσφημῶ : Ἄσμ.

Ω Ντάβο μου, μὴν ἦθ' ἐρθῇς, | τὰ ξαφνικά ζου νὰ ἄκουα,
τ' ἀφάμισες τοῦ πάππου μου | καὶ ὅλο μου τὸ γενεακό.

ἀφάνα ἢ, φάνα Καπ. (Φάρασ.) Πελοπ. (Γέρμ. Κορινθ. Μάν.) κ.ά. ἀφάνα σύνθηθ. καὶ Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. φανός, παρ' ὃ καὶ ἀφανός. Ἡ λ. καὶ μεσν. παρὰ Σουῖδ. λ. σκινδαψός. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. Philol. Wochenschrift 50 (1930) 1438. Ὁ τύπ. φάνα καὶ ἐν Ἐπαίνῳ γυναικῶν στ. 908 (ἐκδ. ΚΚrumbacher σ. 403). Ἰδ. καὶ Δουκ. ἐν λ. φάνα καὶ Κορ. Ἀτ. 4, 636 καὶ 711.

1) Λαμπάς, φανός Καπ. (Φάρασ.) : Ἄσμ.

Ἦγεν ἔς τὸν κόσμον ἀφάνα.

2) Διάφοροι θάμνοι ἀκανθώδεις χρησιμεύοντες ὡς προσάναμμα, ἰδίως δὲ ἐχινόπους ὁ ἀκανθόκλαδος (genista acanthoclada) τοῦ γένους τοῦ ἐχινόποδος (genista) τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (papilionaceae), συνών. ἀπήφανος, ἀχινόποδας, ἀχινόποδι, ξυλαφάνα, ἐχινόπους ὁ μήλιος (genista melia), ποτήριον τὸ ἀκανθώδες (poterium spinosum) τοῦ γένους τοῦ ποτηρίου (poterium) τῆς τάξεως τῶν ροδωδῶν (rosaceae), ἢ τῶν ἀρχ. στοιβή, συνών. ἀστοιβῆ 1, ἀστοιβή, ἀστοιβίδα, ἀχεροστοιβάδα, ἀχεροστοιβῆ καὶ εὐφόρβιον ὁ ἀκανθόθαμνος (euphorbia acanthothamnus) τοῦ γένους τοῦ εὐφορβίου (euphorbium) τῆς τάξεως τῶν γρομφαδιωδῶν (scrofulariaceae) πολλαχ. : Τὰ μαλλιά της εἶναι σὰν

άφάνα (άκτένιστα) Πελοπν. (Αἴγ.) Σάν άφάνα κολλάει (παίρνει φωτιά) Στερελλ. (Αράχ.) 3) Ὑπό τόν τύπ. άφάνα τοῦ γιαιλοῦ, τὸ άγριόχορτον κιχώριον τὸ άκανθῶδες (cichorium spinosum) τοῦ γένους τοῦ κιχωρίου (cichorium) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae) φυόμενον ιδίως εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς Κεφαλλ. Μῆλ. Συνών. ραδίκι τῆς θάλασσης, ραδικοστοιβίδα, σταμναγκάθι. [*] Ὑπό τόν τύπ. Ἀφάνες τοπων. Πελοπν. (Χατζ.)

άφανεās ό, άμάρι. άφανία Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. άφάνα καὶ τῆς καταλ. -εās.

Τόπος πλήρης στοιβῶν. Καὶ τοπων. ὑπό τοὺς τύπ. Ἀφανία καὶ Ἀφανιάδε.

άφανέριος επίθ. Μύκ. Τῆν. κ.ά. άνεφανέριος Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ά- καὶ τοῦ επίθ. φανερός.

Ἀφανής, άφαντος ἔνθ' άν.: Ἀφανέριον πήγανε τὰ σῦκα (ἐξηφανίσθησαν) Μύκ.

άφανέρωτα επίρρ. Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ επίθ. άφανέρωτος.

Χωρὶς νὰ φανερωθῇ, άφανῶς.

άφανέρωτος επίθ. Ἰων. (Κρήν.) Κύθν. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. άφανέρωτους Λέσβ. Μακεδ. — Κθεοτόκ. Οἱ σκλάβ. 423 ΜΤσιριμῶκ. Ἐκ βαθ. 61.

1) Ὁ μὴ φαινόμενος, άφανής, άόρατος ἔνθ' άν.: Γίνη άρατος κι άφανέρωτος Μάν. Οἱ άλεποῦδες πάνε άφαδες κι άφανέρωτες (ἐξηφανίσθησαν) Κύθν. Ὑπάκουαν 'ς ἐκείνην τὴν άφανέρωτη δύναμι Κθεοτόκ. ἔνθ' άν. || Ποίημ.

Τὰ αἰσθήματά μας τ' άφανέρωτα|κάνουν πρὸ δυνατό τὸν έρωτα ΜΤσιριμῶκ. ἔνθ' άν. 2) Θηλ. άφανέρουτ' οὐσ., ἡ δυσκόλως φαινομένη ραφή Λέσβ.

άφάνητα τά, Πελοπν. (Πάτρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ά- καὶ τοῦ επίθ. *φανητός < φαίνομαι ἡ κατ' εὐθείαν ἔκ τοῦ ρ. φαίνομαι.

Τὰ άπόκρυφα μέρη άνδρὸς ἡ γυναικός. Πβ. άφανιά.

άφανιά ἡ, Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. άφανία.

Ἐκεῖνο τὸ όποῖον δέν φαίνεται ἡ δέν πρέπει νὰ φαίνεται, ἐπὶ τῶν γεννητικῶν μορίων: Κρύψι τ'ν άφανιά σ'! Πβ. άφάνητα.

άφανιασκούμενε Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. άφάνα.

Πάσχω ἔκ θανατηφόρου δυσουρίας προκληθείσης άπό βρῶσιν τῶν άνθέων τῆς στοιβῆς, ἐπὶ ζῶων.

άφανίζω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) άφανίζου βόρ. ιδιῶμ. καὶ Εὔβ. (Κονίστρ. κ.ά.) Πελοπν. (Μάν.) Τσακων. ἴφανίζω Παξ.

Τὸ άρχ. άφανίζω.

1) Καταστρέφω, ἔξοντώνω κοιν.: Ὁ άνεμος-τὸ χαλάζει άφάνισε τ' άμπέλια. Τὰ παιδιὰ άφάνισαν τὰ φροῦτα. Ἡ σκουριά άφανίζει τὸ σίδερο κοιν. Μιὰ γυναῖκα φτάνει γιὰ νὰ μᾶς γλυτώση, μιὰ γυναῖκα νὰ μᾶς άφανίσῃ ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 47. || Παροιμ.

Τὸν Ἀράπη σαπουνίζεις, | τὸ σαποῦνι άφανίζεις

ΙΒενιζέλ. Παροιμ.³ 309, 357. Ἡ σημ. καὶ άρχ. β) Καταδαπανῶ, ἔξαντλῶ οἰκονομικῶς κοιν.: Μᾶς άφάνισε ἡ άκρίβεια. Μ' άφάνισε 'ς τὰ δανεικά. Ἀφανίστηκε 'ς τὰ χαρτιά κοιν. Ἀφάνισε τὸ βιὸς τοῦ πατέρα του Λεξ. Δημητρ. Εἶναι άφανισμένος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἡ σημ. καὶ άρχ.

Συνών. άναφανίζω, καταστρέφω, ξεβγάλλω, ξεκάνω. γ) Διακορεῦω Ἀθῆν.: Εἶπε ὁ διάλογος 'ς τὸ άφτί του ν' άφανίσῃ τὸ κορίτσι (ἐκ παραμυθ.) Συνών. καταστρέφω, χάλινῶ. 2) Καταβάλλω, καταπονῶ, συντριβῶ κοιν. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) Τσακων.: Μᾶς άφάνισε ὁ χειμῶνας. Τὸν άφάνισαν 'ς τὸ ξύλο. Μὲ άφάνισαν οἱ άρρώστιες κοιν. Ἡ άρρώστια έφάντισεν άτον Τραπ. Οἱ κιανοὶ μ' άφαγιάι (οἱ πυρετοὶ μὲ άφάνισαν) Τσακων. Μ' άφάν'σαν οἱ θέρμεις Στερελλ. (Αράχ.) Τοῦ άφάνισε τὴ βίστι Κρήτ. Ἀφανίσκι νὰ κλαίῃ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἀφανίδκα νὰ σὶ γ'ρεύου Μακεδ. (Χαλκιδ.) Ἡ σημ. καὶ μεταγν. 3) Ρυπαίνω, Κύθηρ.: Τὸ παιδί άφάνισε τὰ ροῦχα του ἡ άφανίστηκε. Εἶν' άφανισμένο. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μ'Ετυμολ. 175, 10 'άφανίσαι' οἱ πάλαι οὐχὶ τὸ μολῦναι, ὡς νῦν, ἀλλὰ τὸ τελέως άφανῇ ποιῆσαι. Ἰδ. καὶ Σουίδ. λ. άφανίσαι. Συνών. βρομίζω. 4) Μέσ. γίνομαι άφαντος, ἔξαφανίζομαι πολλαχ.: Σὲ μὰ στιγμή άφανίστηκε άπεμπρός μου πολλαχ. Ν' άφαν'ιστῆς νὰ μὴ σὶ βροῦν Μακεδ. (Χαλκιδ.) Ἡ σημ. καὶ άρχ. Συνών. άρατίζομαι (ιδ. άρατίζω). Μετοχ. άφανισμένους = ἐκεῖνος ὅστις εἶθε νὰ γίνῃ άφαντος Στερελλ. (Αράχ.): Πεὸ άφανισμένου πλάσμα δὲ λέγῃτι. Νὰ χαθῆς, άφανισμένου! Συνών. άφαντος 2.

άφάνισι ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ άρχ. οὐσ. άφάνισις.

Ἐξαφάνισις: Ἀπὸ τὴν άφάνισί του πέρασαν πέντε χρόνια. Ἡ σημ. καὶ άρχ.

άφάνισμα τό, Λεξ. Γαζ. (λ. έκρίζωσις) Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ. άφάνισμαν Πόντ. (Τραπ.) άφάνιγμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. άφανίζω.

Ὁλεθρος, φθορά, ζημία μεγάλη. Συνών. άφανισμός.

άφανισμός ό, σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἴφανισμός Παξ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. άφανισμός.

Ἀφάνισμα, ὁ ιδ., ἔνθ' άν.: Ἀφανισμός έπесе έφέτος 'ς τ' άμπέλια. Αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι άφανισμός. Τὰ παπούτσι -τὰ ροῦχα εἶναι σήμερα άφανισμός (πολὺ άκριβὰ) σύνηθ. Ἐπελάγωσαν τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς έκαμαν πολὺ άφανισμό Γέρω Κολοκοτρ. 173. || Ἀσμ.

Ἀφανισμός 'ς τσοὶ κωπελλῆς καὶ γειὰ 'ς τὰ παλληκάρια Εὔβ.—Ποιήμ.

Ἐκεῖ εύρήκατε τὸ μνημα | πρὶν νὰ εύρῆτε άφανισμό ΔΣολωμ. 22.

Εἶν' άστραπή τὸ βλέμμα του, εἰκόνα άφανισμοῦ ΙΤυπάλδ. Ποιήμ. 41.

άφανιστής ό, Παξ. — ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 46 — Λεξ. Περίδ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. Θηλ. άφανίστρα Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. άφανιστής.

Καταστροφεύς, ἔξοντωτής ἔνθ' άν.: Ἀφανιστής τοῦ σπιτιοῦ του Παξ. Ἀφανιστής τῆς κωπελλὸς αὐτόθ. Τῆς γέννας τοῦ Δεντρογαλῆ νὰ γίνω ὀρέγομουν άφανιστής ΚΠαλαμ. ἔνθ' άν.

άφανίτικος επίθ. Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. άφάνα καὶ τῆς καταλ. -ίτικος.

Ὁ κατασκευασμένος άπό άφάναν (ἐχινόποδα τὸν άκανθόκλαδον): Ἀφανίτικο σάρωμα (σάρωθρον χρησιμοποιοῦμενον εἰς τὰ άλῶνια πρὸ τοῦ άπλώματος τῆς σταφίδος).

